

Kehribar Keman

Yavuz DEMİRKIRAN

Kehribar Keman

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver müzięi çok severdi. Yürürken mırıldanır, mutfak masasında ritimler tutardı. Yağmurlu bir cumartesi günü annesi Clara onu eski fotoğraf albümlerini bulması için tavan arasına gönderdi. Oliver gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmandı, yeşil sırt çantası zıplayıp duruyordu. Tavan arası tozlu ve loştu; kutular ve unutulmuş hazinelerle doluydu. Hapşırdı ve etrafına bakındı.

Köşede, solmuş bir battaniyenin altında Oliver küçük ahşap bir kutu fark etti. Onu dikkatlice açtı. İçinde, ışıpta bal gibi parlayan küçük bir keman duruyordu. Ahşabı kehribar rengindeydi; sıcak ve altın gibi. Oliver tellere usulca dokundu. Tellar yumuşak, gizemli bir nota mırıldandı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Oliver kemanı aşağı taşıdı. Büyükannesi Rosa, pencerenin yanındaki sallanan sandalyesinde oturuyordu, omuzlarında örgü bir şal vardı. Gümüş saçları ensesinde topuz yapılmıştı ve sıcak kahverengi gözleri pırıldıyordu. "Ne buldun bakalım, canım?" diye sordu. Oliver ona kehribar kemanı gösterdi. Büyükanne Rosa'nın nefesi kesildi. "Bu benim kız çocuğuyken benimdi," diye fısıldadı.

Büyükanne Rosa, Oliver'a kemanı anlattı. "Babam onu bana onuncu doğum günümde hediye etmişti," dedi. "Uzun zaman önce büyük bir aile kutlamasında çalmıştım. Herkes dans edip şarkı söylemişti. Ama yıllardır çalmıyorum." Oliver'ın gözleri kocaman açıldı. "Hâlâ çalabiliyor musun?" diye sordu. Büyükanne Rosa başını salladı. "Ellerim artık çok tutuk."

Oliver kemanın yeniden şarkı söylediğini duymak istiyordu. Annesine onu çalmayı öğrenip öğrenemeyeceğini sordu. Clara gülümsedi. "Bir öğretmen bulabiliriz," dedi. "Ama keman eski ve kırılgan. Nazik olmalısın." Oliver dikkatli olacağına söz verdi. Her gün okuldan sonra çalıştı, küçük kemanı çenesinin altına yerleştirdi. İlk başta notalar ciyaklıyor ve gıcırdıyordu.

Oliver'ın küçük kardeři Theo, komik seslere kıkırdadı. "Kedi gibi ses çıkarıyor!" dedi, diři eksik gülümsemesiyle. Oliver da güldü. "Daha iyi olacağım," dedi. Gamlar ve basit ezgiler çalıştı. Kısa süre sonra ciyaklamalar tatlı notalara dönüřtü. Büyükanne Rosa sandalyesinden dinliyor, parmaklarıyla ritme vuruyordu. "Sende yetenek var," dedi.

Bir öğleden sonra Oliver, keman kutusunun içine sıkıştırılmış katlanmış bir kâğıt buldu. Eski ve sararmıştı; üzerinde solmuş mürekkeple yazılmış nota işaretleri vardı. En üstte, kıvrımlı harflerle şöyle yazıyordu: "Kutlama Şarkısı." Oliver bunu Büyükanne Rosa'ya gösterdi. Gözleri kocaman açıldı. "Bu, aile kutlamasında çaldığım şarkı!" dedi. "Sonsuza dek kayboldu sanmıştım."

Oliver Kutlama Şarkısı'nı öğrenmeye karar verdi. Notalar zordu; hızlı geçişler ve canlı bir ritim vardı. Günlerce çalıştı, parmakları yolu öğrenene kadar her bölümü yavaşça çaldı. Büyükanne Rosa sandalyesinden ona eşlik ederek mırıldandı. "Evet, işte bu!" dedi. "Şimdi hatırladım." Her notayla gülümsemesi daha da parladı. Oliver eski şarkıyı yeniden hayata döndürdüğü için gurur duydu.

Oliver, Büyükanne Rosa'ya sürpriz yapmak istedi. Annesinden özel bir aile gecesi planlamasına yardım etmesini istedi. Clara herkesi aradı: teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Pazar günü oturma odasında toplanacaklardı. Oliver ekstra çok çalıştı. Şarkının kusursuz olmasını istiyordu. Pazar günü ev, fırında ekmek kokusu ve mutlu seslerle doldu.

Herkes yerine oturunca Oliver odanın ortasında durdu. Kehribar kemanı çenesinin altına yerleřtirdi. Büyükanne Rosa sallanan sandalyesinde oturuyordu, sıcak kahverengi gözleri parlıyordu. Oliver derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı. Kutlama Şarkısı odayı doldurdu; canlı ve tatlıydı. Büyükanne Rosa gözlerini kapattı ve gülümsedi. Yanagından mutlu bir gözyaşı yuvarlandı.

Oliver alarken B y kanne Rosa sallanmaya bařladı. "Hatırlıyorum!" diye haykırdı. "On yařındaydım, sarı bir elbise giyiyordum. Bahede kâğıt fenerlerin altında dans etmiřtik. Babam akordeon alıyordu, ben de tam bu řarkıyı alıyordum!" G l msedi ve kırıřıklıkları sevinle b z ld . B t n aile dinledi, mutlu anının iine kapıldı. Oliver t m kalbiyle aldı.

Şarkı bitince herkes alkışladı. Büyükanne Rosa yavaşça ayağa kalktı. "Hep birlikte çalalım," dedi. Clara bir tef getirdi. Theo bir tahta kaşık ve bir tencere kaptı. Kuzenler davullar ve çingiraklar buldu. Oliver Kutlama Şarkısı'nı yeniden çaldı ve aile ona katıldı. Theo odanın içinde dans etti, kumral saçları zıplıyordu. Ev müzik ve kahkahayla doldu.

Büyükanne Rosa müzikle sallandı, lavanta hırkası sıkıca sarılmıştı. "Bu tıpkı o uzak güne benziyor," dedi. "Aynı şarkı, aynı sevinç." Oliver o kadar geniş gülümsedi ki çilleri gerildi. Müziğin herkesi nasıl birbirine bağladığını gördü. Annesi tefe vurdu, küçük kardeşi daireler çizerek döndü. Kehribar keman şarkı söyledi ve geçmiş yeniden canlandı.

Müzikten sonra aile bir araya oturdu, ekmek yedi ve hikâyeler anlattı. Büyükanne Rosa, Oliver'a sıkıca sarıldı. "Değerli bir anıyı geri getirdin," dedi. "Keman şarkıyı korudu, sen de ona yeni bir hayat verdin." Oliver'ın içi ısındı. Masada duran kehribar kemana baktı. Hafifçe parlıyordu, sanki o da gülümsüyordu.

O günden sonra Oliver kehribar kemanı sık sık çaldı. Büyükanne Rosa'nın anılarından daha çok eski şarkı öğrendi. Bazen Theo ona dans ederek eşlik etti, bazen Clara mırıldandı. Küçük keman ailenin bir hazinesi oldu. Müziği uzak geçmişten hikâyeler taşıyor, her yeni günü sarıp sarmalıyordu. Oliver bazı ezgilerin asla solmadığını biliyordu.

Büyükanne Rosa sık sık, "Müzik kalpler arasında bir köprüdür," derdi. Oliver anladı. Kehribar keman onu büyükannesinin çocukluğuna bağlamış ve bütün aileyi yakınlaştırmıştı. Kutlama Şarkısı'nı her çaldığında o özel geceyi hatırladı. Küçük keman eski ezgileri korudu ve müziği kuşakları birbirine bağladı; her seferinde bir şarkıyla.